

De Italiaanse meesterhand

(A TOMB WITH A VIEW)

Komische thriller in drie bedrijven

door
NORMAN ROBBINS

vertaling
Kosta van der Knaap

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE ITALIAANSE MEESTERHAND - A TOMB WITH A VIEW** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NORMAN ROBBINS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1978 by Norman Robbins
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

HAMILTON PENWORTHY
LUCIEN TOMB
DORA TOMB
EMILY TOMB
MARCUS TOMB
ANNE FRANKLIN
AGATHA HAMMOND
FREDA MOUNTJOY
PEREGRINE (PERRY) POTTER
MONICA TOMB

Plaats van handeling:

De bibliotheek van 'Het Monument', het landhuis van de familie Tomb.

Eerste bedrijf:

Op een winteravond

Tweede bedrijf:

1e tafereel: een kwartier later

2e tafereel: de volgende ochtend

Derde bedrijf:

Dezelfde avond

DECOR:

Het toneel stelt voor de bibliotheek van 'Het Monument', het immense landhuis van de familie Tomb, ongeveer vijftig mijl van Londen. De kamer wordt beheerst door een enorme zwarte notenhouten schoorsteen midden fond. Op de hoeken van de zware schoorsteenmantel staan kolossale vazen en in het midden een zeer zware rijk bewerkte marmeren klok. Daarboven hangt in een dikke gouden lijst een angst aanjagend geschilderd portret van wijlen Septimus Tomb, bijna kaal, met een broodmager, diep gerimpeld gezicht en de bloed doorlopen uitpuilende ogen van een ernstige geesteszieke. Die ogen schijnen iedereen die zich in de kamer bevindt, te volgen. Voor de open haard een zwaar gebeeldhouwd scherm om te voorkomen, dat vonken de kamer in spatten van de

brandende houtblokken, die op enorme koperen haardijzers zijn opgetast. Naast dit scherm een koperen haardstel en ervoor een dik haardkleedje. Aan weerszijden van de schoorsteen zijn in de achterwand massieve boekenkasten ingebouwd, voorzien van fraaie glas-inlooddeuren; deze kasten zijn leeg. In de boekenkasten aan de rechterzijde een verborgen draaipaneel, waardoor men in de bibliotheek kan komen. In het midden van de linkerzijwand grote openslaande deuren. Hierboven een gordijnkap, waaruit dikke velours gordijnen neerhangen; koffiekleurige glasgordijnen onttrekken het volkomen verwilderde park goeddeels aan het oog. Aan weerszijden van deze deuren staan boekenkasten, evenals de andere, met glas-inlooddeuren; ook deze kasten zijn leeg. Bij de boekenkast linksvoor een kleine achthoekige tafel. Op deze tafel een aantal rijk gegraveerde glazen karaffen, die verschillende fel gekleurde dranken bevatten, alsmede een verzameling bokalen. Naast de tafel een comfortabele met leer beklede waaierfauteuil op een draaipoot of licht lopende zwenkwielen. In de rechterzijwand zware gotische notenhouten deuren; beide met een grote koperen knop. Deze dubbele deuren vormen de enige toegang tot de bibliotheek, afgezien van het verborgen draaipaneel. Als ze opengaan, vangen we een glimp op van een immense hal. Op het vierde plan rechts een cilinderbureau, waarvan de klep omhoog is geschoven. Op het bureaublad een chaos van inktpotten, ganzenpennen, een vloeiboek, papieren etc. Ook de vakjes en planken zijn vol gepropt met paperassen. Op de grond zwerven enveloppen, alsof iemand ze per ongeluk heeft laten vallen. Bij het bureau een stoel en ernaast een papiermand. Boven het bureau een boekenrek, waarvan de planken eveneens leeg zijn. Terzijde van het boekenrek hangt een huistelefoon. Aan de andere zijde van de dubbele deuren wordt de wand gevuld door soortgelijke boekenkasten als tegen de achter- en linkerzijwand; ook deze zijn leeg. Voor deze kasten een achthoekig tafeltje, identiek aan dat waarop de flessen etc. staan. Op dit tafeltje echter prijkt een enorme oude familiebijbel, gebonden in bruin leer, met gouden sloten. Schuin voor de deuren naar de hal een zware bibliotheektafel, waarvan het blad met leer is bekleed, en daarachter een stoel. Links daarvan zijn acht eetkamerstoelen opgesteld in twee rijen van vier; deze zijn klaargezet voor een zeer speciale gelegenheid, t.w. de opening en voorlezing van het testament van wijlen Septimus Tomb. Dikke tapijten bedekken de vloer. In het midden hangt een grote kroon, aan de wanden op diverse plaatsen wandlampen; de beide schakelaars bevinden zich naast de haldeuren.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat, is het avond. De gordijnen voor de openslaande deuren zijn gesloten, het haardvuur brandt en de kroon is aan. Na enkele ogenblikken begint de huistelefoon doordringend te bellen; dan houdt het geluid plotseling op. We horen een wolf huilen, lang en gerekt. De kreet hangt even in de lucht en sterft langzaam weg.

De haldeuren worden geopend en Hamilton Penworthy komt op. Hij is omstreeks de zeventig en ten voeten uit de familieadvocaat, zoals men zich die voorstelt: hij is gekleed in jacquet, zwart vest, gestreepte pantalon, boord met omgeslagen punten, zwarte das en zwarte schoenen met souspieds; hij heeft een knol van een horloge aan een ketting, dat hij in een etuitje in zijn vestzak draagt. Hij voert een gehavende documententrommel mee, waarin zich het testament en andere paperassen bevinden.

PENWORTHY (*kuchend*): Die verdomde mist! (*sluit kuchend de deur, plaatst de documententrommel op de grote tafel en loopt naar de haard om zijn handen te warmen. Opnieuw horen we het gehuil van een wolf. Zonder hierop ook maar in het minst te reageren, draait PENWORTHY zich om en begeeft zich naar de tafel met de dranken. Met gefronste wenkbrauwen monstert hij de karaffen, kiest er ten slotte een die de minst felgekleurde vloeistof bevat, ruikt er behoedzaam aan en schenkt zichzelf in. Voor de derde maal weerklinkt het gehuil van een wolf. PENWORTHY zet de karaf terug op het tafeltje, neemt zijn glas op, draait zich om, kijkt naar het portret van Septimus Tomb en heft het glas*): Daar ga je Septimus. Waar je op het ogenblik ook bent. (*gniffelt. Weer het gehuil van een wolf. PENWORTHY reageert nu voor de eerste keer op het geluid: hij kijkt naar de gesloten haldeuren en schudt het hoofd; neemt vervolgens een slokje uit zijn glas en gaat in de waaierstoel zitten; peinzend*) Hij weet, dat er iets in de lucht hangt... Hij voelt het.... zelfs daar beneden in de kelder... Hij is niet dom, de jonge mijnheer Oliver. Hij is al dagen lang onrustig, zeggen ze... En het is pas over een week volle maan. (*het gehuil herhaalt zich, nu onmiddellijk gevolgd door het geluid van een nijldige stem in de hal*)

LUCIEN (*achter*): Stil, daar beneden, verdomme! Stil, zeg ik! (*PENWORTHY slaat de rest van zijn drankje achterover, zet het glas neer en staat op. LUCIEN TOMB gooit de haldeuren open en betreedt hooghartig de bibliotheek. Hij is een dikke, gewichtig doende en humeurige man van omstreeks de vijftig, kalend en bijziend; hij is gekleed in een slecht zittend tweed kostuum. LUCIEN sidderend van*

verontwaardiging) Zo, hier ben je dus, Penworthy! En je zit je weer te goed te doen aan mijn drank!

PENWORTHY: Mijn waarde mijnheer Lucien....

LUCIEN: Ik had het kunnen weten. Daarom nam je de telefoon niet op. Wat heeft het voor zin om een huistelefoon te laten aanleggen, als er toch niemand naar luistert?

PENWORTHY: Ik verzeker u....

LUCIEN: En hoe kom je erbij om mevrouw Hammond opdracht te geven voor één persoon meer te dekken voor het diner? Mag ik je eraan herinneren, dat ik het hoofd van het gezin ben sinds die... (*wijst op het schilderij boven de haard*) ...krankzinnige ouwe gek dood is, en dat ik als zodanig de opdrachten geef? Als je hier wilt blijven eten, dien je mijn toestemming te vragen, familieadvocaat of niet.

PENWORTHY: Als u mij toestaat om een verklaring te geven...

LUCIEN (*sputtert*): Dat is helemaal niet nodig.. Ik vind het een grove vrijpostigheid van je, Penworthy. Een gróve vrijpostigheid!

PENWORTHY: Desondanks wil ik u erop wijzen, dat ik mijzelf niet heb uitgenodigd voor het diner, maar dat ik uitsluitend de instructies opvolg van... hem..... wijlen uw vader, dat op de dag van de opening en voorlezing van het testament aan het diner een extra plaats moest worden gereserveerd voor een van de begunstigen.

LUCIEN (*met uitpuilende ogen*): Dat is monstrueus! Ik weiger pertinent om met Oliver aan één tafel te zitten. Toen vader nog leefde mocht hij nooit zijn cel uit en ik zie niet in, waarom we het hem nu wel zouden toestaan. Hij had al jaren geleden uitgeleverd moeten worden aan de politie... Op de dag toen hij de tuinman een oor afgebeten heeft.

PENWORTHY (*knikt*): Een uiterst pijnlijk voorval. (*met een lachje*) Gelukkig was de man stofdoof en hij had het dus eigenlijk niet nodig.... Maar het was toch een netelige zaak. (*schraapt zijn keel*) Maar dat doet hier niet ter zake. De eh..... andere begunstigde is niet uw broer Oliver, maar een buitenstaander. Een onbekende voor de leden van de familie en op zichzelf een onbekende, grootheid. Men heeft mij echter verzekerd, dat zij voor de buitenwereld, als ik het zo mag uitdrukken, een soort beroemdheid is.

LUCIEN (*diep verontwaardigd*): Bedoel je... dat het een vrouw is?

PENWORTHY (*knikt*): Mevrouw Ermytrude Ash. Schrijfster van damesromans.

LUCIEN: Nooit van gehoord.

PENWORTHY: Ik ook niet. Maar uw vader was blijkbaar een groot bewonderaar van haar boeken... en heeft haar als bescheiden blijk van waardering bedacht in zijn testament.

LUCIEN: Maar dat accepteert ze toch zeker niet?

PENWORTHY: Dat is geheel aan haar, mijnheer Lucien, ik heb geschreven aan haar uitgever en ik heb een keurig briefje teruggekregen, dat ze hier vanavond aankomt met de trein van 7.15 uur. Ik eh... ik ben zo vrij geweest om een taxi naar het station te sturen om haar af te halen.

LUCIEN: Je springt wel erg royaal om met mijn geld, Penworthy, als je het me niet kwalijk neemt, dat ik het zeg. En hoe lang blijft dat mens hier? Je weet, dat Dora niet op vreemden gesteld is.

PENWORTHY: Het spijt me, maar dat hangt af van het feit, of ze de voorwaarden van het testament aanvaardt, of niet... Het zou kunnen zijn, dat ze morgen al weer weg is, maar anderzijds... *(spreidt zijn handen)*

LUCIEN: En wat houden die voorwaarden in?

PENWORTHY: Dat mag ik helaas pas zeggen, als het testament is geopend... Het moet worden voorgelezen in bijzijn van alle begunstigden.

LUCIEN *(heftig)*: Maar ik wil het nú weten, Penworthy. Ik sta niet toe, dat wildvreemden rondlopen in mijn huis en hun neus in zaken steken waar ze niets mee te maken hebben. Ik sta het niet toe! *(DORA TOMB komt op in een wolk van zwarte chifon. Zij is een brood magere vrouw van negenenveertig jaar, die echter gemakkelijk voor zestig kan doorgaan. Haar kapsel is een grijze warboel, haar huid is als perkament en haar wangen worden ontsierd door een overdadig gebruik van rouge. Een zwarte chifon sjaal zwiert meters achter haar aan)*

DORA: Wat sta jij niet toe, Lucien?

LUCIEN *(wendt zich geërgerd naar haar om)*: Vreemden in huis.... Volslágen vreemden!

DORA *(met een luide angstkreet)*: De politie! *(wankelt)*

LUCIEN: Doe niet zo dwaas, Dora.

DORA *(klemt zich aan hem vast)*: Het waren allemaal ongelukken, Lucien... Ongelukken! Ook die inspecteur van de belasting... Je mag niet toestaan, dat ze me meenemen.

PENWORTHY: Juffrouw Dora... alstublieft. Alstublieft! De dame in kwestie heeft niets met de politie te maken. Ze is een van de erfgenamen van uw vader en ze blijft hier vannacht logeren.

DORA *(ontsteld)*: Hier? Maar dat is onmogelijk! Niemand blijft hier ooit logeren. Tenminste... niemand die ons kent.

PENWORTHY: Het spijt me, juffrouw Dora, maar uw vader heeft die voorwaarde gesteld en daar is niet aan te ontkomen... Hij was op dat punt heel gedecideerd.

LUCIEN: Dat is ontoelaatbaar! Dat is gewoon chantage!

DORA (*met sprankelende ogen*): Oh, maar Lucien! We kunnen haar de kamer met het hemelbed geven... ik zou zo vreselijk graag willen weten hoe het werkt met een mèn!

PENWORTHY (*kucht*): Het spijt me, juffrouw Dora, maar dat kan niet... Deze keer niet... De plotselinge verdwijning van mevrouw Ash zou ons allen zonder twijfel in moeilijkheden brengen. Ze is een zeer bekende persoonlijkheid, weet u. Het spijt me, maar zij zal dit huis ongedeerd moeten verlaten.

DORA (*ontstemd*): Dat is weer echt iets voor Vader. Nooit rekening houden met anderen. Hoe durft hij ons op te zadelen met die vrouw? Welk recht heeft hij daartoe? Welk recht, vraag ik je. (*het geheime draaipaneel in de boekenkast opent zich en EMILY TOMB verschijnt. Zij is zesenvestig jaar en, evenals haar broer, aanmerkelijk te zwaar. Zij draagt een colbertkostuum en heeft een kort geknipt kapsel. Zonder enig bezwaar zou zij kunnen doorgaan voor een kampioene worstelen*)

EMILY (*een appel etend en hoorbaar kauwend*): Het recht van ongeveer vijf miljoen pond, ruw geschat. Dat wilde je toch zeggen, Penworthy?

PENWORTHY: Goedenavond, juffrouw Emily.

EMILY (*komt de kamer in, terwijl het draaipaneel zich sluit; kijkt de anderen aan*): De gieren verzamelen zich, zie ik. Allemaal begerig naar hun aandeel in de prooi.

DORA (*ijzig*): Je kunt mij bezwaarlijk vergelijken met een gier, Emily Tomb. Dat slaat nergens op.

EMILY: Neem me niet kwalijk. Ze kunnen jou beter een zwarte kraai noemen. Overigens... Ik zie, dat je je hebt gekleed voor je rol. (*hapt van haar appel*)

DORA (*gegriefd*): Hoe durf je? Hoe durf je?

PENWORTHY: Als u het mij niet kwalijk neemt, dat ik het zeg, juffrouw Emily... maar u kunt die ridicule vijandelijkheden beter achterwege laten, als er buitenstaanders bij zijn.

EMILY: Ridicule vijandelijkheden? (*kijkt woedend naar DORA*) Dat ouwe kalf heeft Moeder vergiftigd!

PENWORTHY: Zelfs de secuurste mensen maken wel eens een fout, juffrouw Emily. Ik beschouw vingerhoedskruid en dollekervel weliswaar niet als de juiste ingrediënten voor bloemenwijn, maar juffrouw Dora dacht daar kennelijk anders over. En voordat de krampen begonnen, hééft uw moeder haar een compliment gemaakt over haar goede smaak.

EMILY (*wrang*): Ik veronderstel, dat de schaal hiermee weer in evenwicht is? Overigens eh... Penworthy. Niemand heeft jou om je

mening gevraagd en ik zal zelf uitmaken, hoe ik mij gedraag.

PENWORTHY: Dat is natuurlijk volkomen uw zaak, maar eh... als u mij toestaat, iets voor te lezen uit de instructies die wijlen uw vader mij heeft gegeven... *(haalt een brief uit zijn binnenzak, vouwt hem open en leest voor)* "En als die teef van een Emily het waagt, in aanwezigheid van mijn gast haar grote bek open te trekken, verspeelt zij haar aandeel in de nalatenschap en moet het worden verdeeld onder die andere idioten...! *(reactie van de anderen)*

EMILY *(grauwt)*: Laat zien! *(stamp op hem af, grist hem de brief uit de hand en kijkt hem snel door; dan, laaiend)* Maar dát kan hij niet doen!

PENWORTHY: Niettemin hééft hij het gedaan, juffrouw Emily. Dus het lijkt mij in uw eigen belang, als u zich een beetje inhoudt, zo lang mevrouw Ash hier is. Vindt u zelf ook niet? *(steekt vragend zijn hand uit. Emily kijkt hem woedend aan, frommelt hem de brief in de hand loopt vervolgens naar de haard)* Ik hoef hier nauwelijks aan toe te voegen, dat mijnheer Tomb soortgelijke instructies heeft gegeven met betrekking tot de andere leden van de familie. Hij eh... wilde niet, dat iemand zich eh... gepasseerd voelde, om zo te zeggen.

LUCIEN: Bedoel je, dat daar ook dreigementen in staan aan mijn adres?

DORA: Dat moet op een vergissing berusten.

PENWORTHY *(vriendelijk)*: Geen sprake van, juffrouw Dora. Uw vader is hierin bijzonder duidelijk geweest. Het is u verboden, ook maar met één woord te reppen over uw eh... plantkundige studies... en mijnheer Lucien moet het stilzwijgen bewaren over zijn proefnemingen in de oostelijke vleugel.

LUCIEN: Dat is monstrueus! Ik laat mij de mond niet snoeren. Dat weiger ik pertinent!

DORA: Maar ik begrijp het niet goed, Penworthy. Wat kan er voor bezwaar tegen bestaan, als ik over onze heerlijke tuinen praat?

EMILY *(gromt)*: Er zou iemand kunnen vragen, wat je geplant hebt...

DORA *(tot EMILY; geërgerd)*: En waarom niet? De perken liggen er prachtig bij..

EMILY: De lijken eronder ook.

LUCIEN: We hadden afgesproken, dat je daar over zou zwijgen, Emily... Dat onderwerp kunnen we beter laten rusten.

EMILY *(geamuseerd)*: Wat je zegt! *(bijt van haar appel)*

DORA *(tot PERWORTHY)*: Maar vroeger heeft hij er nooit bezwaar tegen gemaakt als ik met de gasten over onze tuinen sprak. Nóóit!

EMILY: Omdat we vroeger geen gasten hadden. Tenminste geen gasten die nog in staat waren om weer te vertrekken.

LUCIEN: Zo is het genoeg, Emily. Ik wil geen woord meer van je horen.

EMILY: Dan zal je watten in die varkensoren van je moeten stoppen, want ik ben nog niet klaar. Nog lang niet. *(tot PENWORTHY)* Er is niet veel fantasie voor nodig om te begrijpen, wat er achter dit hele gedoe zit, is het wel?

PENWORTHY: Wèlk gedoe, juffrouw Emily?

EMILY: Die voorwaarden en die dreigementen, of hoe je het ook wilt noemen. We weten allemaal, waarom die ouwe bok je die brief gegeven heeft. Of niet?

LUCIEN: Ik in elk geval niet. De reden ontgaat mij volkomen.

DORA: Mij ook.

EMILY *(minachtend)*: Dan zijn jullie nog stommer dan ik dacht.

LUCIEN *(verontwaardigd)*: Zo, vind je? *(wendt zich gepikeerd af)*

EMILY *(met verheffing van stem)*: Het is toch duidelijk? Al die bezoeken aan Londen... Die brieven met 'Strikt persoonlijk' en 'Strikt vertrouwelijk'... Het is zo helder als glas, maar jullie zijn ziende blind! *(tijdens haar tekst komt MARCUS TOMB op. Hij is drieënveertig jaar en verkeert in de waan, dat hij Julius Caesar is. Hij draagt een fladderende toga met purperen strepen die met goud is afgebiesd, alsmede een lauwerkrans. Zijn blote voeten steken in sandalen)*

MARCUS *(breed)*: Wat zegt gij nu tot mij? Spreek thans nog eens.

EMILY: Bemoei je er niet mee, imbeciel. Ga terug naar je kindermeid.

PENWORTHY: Goedenavond, mijnheer Marcus.

MARCUS *(tot PENWORTHY)*: En juist te goeder uur zijt gij gekomen. Met u heb ik een lang gesprek te voeren: Blijf in mijn buurt, opdat ik aan u denk. *(omhelst hem krachtig)*

LUCIEN *(met afkeer)*: Marcus, asjebliëft! *(MARCUS maakt zich los van PENWORTHY en draait zich om naar LUCIEN)*

LUCIEN: We hadden juist een gesprek over een brief die Vader aan Penworthy heeft gegeven. Een schandalige brief. Gewoon schandalig!

DORA *(knikt bevestigend)*: Eenvoudig beestachtig!

MARCUS *(wendt zich plotseling om en wijst op het portret boven de schoorsteen)*: Uw brief heeft ons weerhouden van een broedertwist, wijl wij bespeurden, dat u op vuige wijs misleid was. En wij in doodsgevaar, waar wij ' t in genen deel verwachtten.

PENWORTHY *(fronst de wenkbrauwen)*: Pardon?

EMILY: Die smerige intrigant. Hij heeft ons allemaal voor gek gezet...

LUCIEN *(scherp)*: Het is nog nooit iemand gelukt om mij voor gek te zetten.

EMILY: Dat is ook niet nodig. Moeder Natuur heeft volmaakt werk geleverd. *(snauwt)* Dikke idioot! Je hebt niet eens genoeg verstand om te begrijpen, wat hij gedaan heeft. Ik ben de enige in deze

geschifte familie die door heeft, waarom wij ons allemaal normaal moeten gedragen, als die dierbare schrijfster van hem op bezoek komt.

DORA (*verontwaardigd*): Ik ga weg. Ik wens mij in ons eigen huis niet voor geschift te laten uitmaken!

LUCIEN: Mijn huis, liefje, mijn huis... (*tot EMILY*) Maar ik ben het volkomen met Dora eens. Wij wensen jouw insinuaties niet langer aan te horen. (*tot PENWORTHY*) Je kunt ons roepen, zodra de andere betrokkenen er zijn.

EMILY (*ploft met een schrille lach in de waaierstoel*): Zie je wel? Je bent zelfs niet in staat, de waarheid onder de ogen te zien.

LUCIEN (*rood van woede*): De waarheid? Wat bedoel je? (*ANNE FRANKLIN komt op. Zij is een aardige vrouw van achter in de twintig, gekleed in een verpleegstersuniform. Ze heeft een metalen schaalpje met een injectiespuit en enige propjes watten in de hand en loopt daarmee naar MARCUS*)

EMILY: Over die twee, idioot! Die zijn in het geheim getrouwd. (*allen reageren geschokt en ANNE laat het schaalpje met de injectiespuit uit haar hand vallen*)

LUCIEN (*met open mond*): Getrouwd?

DORA: Maar dat kan niet. Dat is onmogelijk.

MARCUS: De mensen weten het en hebben de beschuldiging gehoord. (*laat het hoofd op de borst zinken*)

EMILY (*trionfantelijk*): Ik dacht wel, dat het een schok voor jullie zou zijn. Het was enige manier om jullie in beweging te krijgen. Zijn schattige vrouwtje mag niet weten, dat ze in een familie van krankzinnigen terecht gekomen is. (*ANNE bukt zich en raapt snel haar spullen bij elkaar*)

LUCIEN (*briesend*): Emily...!

EMILY (*hijst zich overeind in haar stoel*): Je zult je ermee moeten verzoenen, Lucy, jongen lief. Het heeft weinig zin om jezelf voor te spiegelen, dat wij een normale, huiselijke familie zijn, die de tijd besteedt aan goede werken voor de gemeenschap. We zijn de laatste twintig jaar geen van allen deze ruïne uit geweest.

DORA (*fel*): Dat is nergens voor nodig. We hebben hier alles wat we nodig hebben. De kapel, de ziekenzaal, de tuinen en de begraafplaats.

EMILY (*lacht spottend*): Oh, ja! De begraafplaats mogen we natuurlijk niet vergeten. Ook al gebruiken we gewoonlijk de bloemperken.

LUCIEN (*schreeuwt*): Emily!

EMILY (*staat op*): Je kunt het beter onder de ogen zien. We houden ons hier niet schuil, omdat we dat zo graag willen. We moeten wel.

Wij zijn de plaatselijke familie Frankenstein. Om te beginnen Oliver... die denkt dat hij een weerwolf is en beneden in zijn cel aan de ketting ligt... *(op dit ogenblik weerklinkt een langgerekte kreet van Oliver)*
Dan Marcus... die zo rotsvast gelooft, dat hij Julius Caesar is, dat het me niet zou verbazen, als hij vandaag of morgen op het Kapitaal werd vermoord. Verder Dora... die met haar giftige wijnen slachtoffers maakt bij bosjes ...

DORA *(krijst)*: Laat ze ophouden, asjeblijft! Laat ze ophouden!

EMILY: ...En jij. De kleine dikke Lucien... Jij sluit je op in de oostelijke vleugel met je stinkende chemicaliën, waarmee je de halve wildstand van het district uitroeit!

LUCIEN *(barst van woede)*: Dat is een leugen! Een gore, smerige leugen!

EMILY *(overschreeuwt hem)*: Natuurlijk is dat een leugen. *(lacht spottend)* En onze lieve kleine Monica is ongetwijfeld de Moeder-Overste van dit klooster...

DORA *(bevend van opwindning)*: En jij dan? Met je afschuwelijke met je liederlijke... *(woorden schieten haar tekort)*

ANNE *(resoluut)*: Wilt u mij excuseren? *(naar de deur)*

EMILY: Oh, u hoeft niet weg te gaan, zuster. U krijgt niets te horen wat u niet allang weet.

ANNE *(koel)*: Dat neem ik direct aan, juffrouw Emily. Maar ik moet een nieuwe naald en andere watten halen. Die zijn niet steriel meer.

EMILY: Daar zou ik me maar geen zorgen over maken. Hij is gek en hij blijft gek, wat u ook probeert.

ANNE *(ijzig beleefd)*: Mijnheer Marcus is niet gek, juffrouw Emily, hij is in lichte mate gestoord. Maar sinds hij wordt behandeld, is hij een stuk vooruitgegaan en volgens Dr. Fell bestaat er alle kans op een volledig herstel.

EMILY *(lacht spottend)*: Die kwakzalver. Wat weet hij er van?

ANNE: Dr. Fell is een voortreffelijk medicus. Hij heeft een uitstekende naam in heel Engeland. Ik denk, dat het u geen kwaad zou doen, als u hem ook eens raadpleegde. *(stuipt de hal in)*

EMILY *(roept haar na)*: Smerige kleine teef! *(tot de anderen)* Hoe gauwer we van haar afkomen, hoe beter. *(kijkt naar MARCUS)* En dat geldt ook voor jou, idioot. Maak dat je wegkomt!

MARCUS *(knijpt zijn oogleden half dicht)*: Nee, dat Wil Caesar niet. 't Gevaar weet zelf te goed, Hoe 't in gevaarlijkheid voor Caesar zwicht; Twee leeuwen zijn we, op enen dag geboren, En ik ben de oudste welp, en meer te duchten

LUCIEN: Hou je mond, Marcus. Niemand verlaat het huis. Ik ben hoofd van het gezin en zuster Franklin blijft hier, tot ik het nodig vind om

haar weg te sturen. Is dat duidelijk, Emily?

PENWORTHY (*kucht discreet*): Misschien mag ik even iets opmerken? Ik wil u eraan herinneren, dat onze gasten elk ogenblik kunnen arriveren... Het lijkt me verstandig, als u voor die tijd uw meningsverschillen hebt bijgelegd...

LUCIEN: Gasten?

EMILY (*dreigend*): Gåsten, zei je?

DORA: Zijn het er meer dan één? Bedoel je, dat het er meer zijn?

PENWORTHY: Ik verzeker u, dat er geen reden tot ongerustheid is. De tweede gast blijft niet. Hij brengt mevrouw Ash alleen maar en gaat met de eerst volgende trein terug naar Londen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto